

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců Mgr. Lenky Krupičkové a Mgr. Davida Hipšra v právní věci žalobců: **a) Ing. C. K., b) V. K.**, oba zastoupeni Mgr. Janem Balarinem, Ph.D., advokátem se sídlem Eliášova 21, Praha, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, se sídlem Vršovická 65, Praha, **za účasti** osoby zúčastněné na řízení: Vlastimil Král, bytem Nedvědovo náměstí 4, Praha, zastoupen Mgr. Danielou Rybkovou, advokátkou se sídlem Jana Želivského 11, Praha, v řízení o kasační stížnosti žalobce a) proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 18. 9. 2018, č. j. 45 A 39/2017 - 43,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Návrhem ze dne 20. 5. 2015 navrhl Krajský úřad Středočeského kraje (dále též „krajský úřad“) vyhlášení maloplošného zvláště chráněného území Zákolanský potok, v kategorii přírodní památka podle § 36 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů (dále též „návrh“). Součástí návrhu bylo oznámení, že vlastníci dotčení navrhovanou změnou, mezi které patří i žalobci, mohou uplatnit své námitky do 90 dnů od doručení tohoto oznámení. Společným podáním ze dne 24. 8. 2015 uplatnili žalobci proti návrhu námitky.

[2] Dne 7. 12. 2015 krajský úřad vyrozuměl účastníky o zahájení řízení a současně je poučil o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí o došlých námitkách. Rozhodnutím ze dne 5. 1. 2016, č. j. 000946/2016/KUSK, krajský úřad výrokem č. 9) ve výrokové části a) námitce žalobců proti navrženému rozsahu ochrany nevyhověl a výrokem č. 5) ve výrokové části b) konstatoval, že zbytkem námitek se nezabýval, neboť nejde o námitky ve smyslu § 40 odst. 4 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů (dále též „ZOPK“).

[3] Proti uvedenému rozhodnutí podali žalobci odvolání. Rozhodnutím ze dne 24. 10. 2016, č. j. 804/500/16, 21611/ENV/16, žalovaný zrušil výrok č. 9) ve výrokové části a) a výrok č. 5 ve výrokové části b) rozhodnutí krajského úřadu a řízení o námitkách žalobců zastavil. Dospěl k závěru, že odvolání žalobců bylo podáno opožděně, neboť návrh byl žalobcům podle doručenek založených ve správním spisu doručen dne 26. 5. 2015 a žalobci námitky podali až dne 25. 8. 2015. Námitky tedy neměly být krajským úřadem vypořádány věcně, neboť k opožděným námitkám se nepřihlíží.

II.

[4] Rozhodnutí žalovaného napadli žalobci žalobou u Krajského soudu v Praze (dále též „krajský soud“), který ji shora označeným rozsudkem zamítl. Konstatoval, že podpisy na doručenkách založených ve správním spisu, které potvrzují doručení návrhu, jsou skoro stejné, s vysokou pravděpodobností jde o podpis žalobkyně b). Nepovažoval však za nezbytné provádět v tomto směru další dokazování navrhovaným znaleckým posudkem. Ve vztahu k žalobkyni b) je totiž i s ohledem na tvrzení žalobců o datu doručení návrhu zjevné, že námitky byly podány až dne 25. 8. 2015, tedy opožděně. V případě žalobce a) pak případná vada při doručování návrhu neměla vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Ustanovení § 40 ZOPK nevyžaduje, aby byl návrh na vyhlášení přírodní památky doručen do vlastních rukou. Tento byl tedy doručován do vlastních rukou toliko z vůle oprávněné úřední osoby ve smyslu § 19 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, v rozhodném znění (dále též „správní řád“). Pokud do vlastních rukou žalobce a) v důsledku chybného postupu doručen nebyl, nepředstavuje tato vada rozpor se zákonem, ale s pokynem oprávněné úřední osoby. Tvrzení, že žalobci a) byla zásilka předána až „*o několik dní později*“ vyhodnotil krajský soud jako nevěrohodné. Toto tvrzení se poprvé objevilo až v žalobě, zatímco v námitkách doručených krajskému úřadu je výslovně uvedeno, že „*dne 26. 5. 2015 byl vlastníkem doručen návrh*“. Vyjádření žalobců, že se jedná o chybu v psaní, považoval soud za účelové. Krajský soud dále konstatoval, že sporné doručky byly součástí správního spisu již před vydáním prvostupňového rozhodnutí a byly podkladem pro vydání tohoto rozhodnutí, byť v něm nebyly výslovně zmíněny. Žalovaný žádné listiny do spisu nedoplnil, a proto správně neshledal důvod vyzývat žalobce k uplatnění jejich práva seznámit se s podklady a vyjádřit se k nim. Žalovaný rovněž nehodnotil doručky rozdílně od krajského úřadu, a tedy pro žalobce překvapivým způsobem. Z rozhodnutí obou správních orgánů implicitně vyplývá, že považovaly údaje obsažené v doručenkách za správné. Žalovaný však posoudil odlišně konec lhůty pro podání námitek, neboť krajský úřad konec buďto vypočetl špatně, nebo přehlédl, že žalobci podali námitky až 1 den po skončení lhůty. Právo vyjádřené v § 36 odst. 3 správního řádu pak směřuje toliko k seznámení se s obsahem správního spisu. Neobsahuje právo účastníka řízení na to, aby mu správní orgán sděloval, které podklady

pokračování

jsou pro věc rozhodující, nebo aby účastníka upozorňoval, že posoudí věc jinak než správní orgán I. stupně. Žalovaný tedy dle krajského soudu nepochybil, když žalobce před vydáním napadeného rozhodnutí nevyzval k seznámení se s podklady rozhodnutí a vyjádření k nim.

III.

[5] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce a) (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“).

[6] Dle stěžovatele nelze zastávat názor, že převzetí návrhu jinou osobou než adresátem v rozporu s nařízením oprávněné úřední osoby nemá vliv na zákonnost rozhodnutí. V posuzovaném případě má totiž tato vada vliv na výsledek řízení. Byla-li by napravena, byly by námitky včasné a musely by být projednány. Oprávněná úřední osoba nařídila doručení návrhu na vyhlášení přírodní památky do vlastních rukou zřejmě s ohledem na § 19 odst. 6 správního řádu, tj. aby mohlo být prokázáno, že byl návrh doručen a kdy se tak stalo. Posuzování lhůt k procesním úkonům nesmí být prováděno jednostranně restriktivně k tíži účastníků. Vzniknou-li pochybnosti ohledně okamžiku doručení, má se je správní orgán pokusit odstranit, a není-li to možné, má lhůtu vyložit v zájmu účastníka. Striktní respektování lhůty musí být požadováno také po správním orgánu. Postup aprobovaný krajským soudem není v souladu se základními zásadami správního řádu ani s § 90 odst. 3 téhož zákona, podle kterého lze rozhodnutí v neprospěch odvolatele změnit jen tehdy, je-li v rozporu s právními předpisy nebo jiným veřejným zájmem. Stěžovatel si klade otázku, jaký existuje veřejný zájem na tom, aby jeho námitky nebyly věcně projednány. Jelikož se pak žalovaný výrazně odchýlil od prvostupňového rozhodnutí a odepřel možnost projednání námitek, měla být stěžovateli dána možnost argumentace ohledně dodržení námitkové lhůty v režimu § 36 odst. 3 správního řádu. S ohledem na uvedené stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, příp. aby zrušil i rozhodnutí žalovaného.

IV.

[7] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že trvá na správnosti i zákonnosti svého rozhodnutí. O otázce doručení návrhu žalobcům nebylo v průběhu celého řízení pochyb. Správní orgány, nevystanou-li pochybnosti o doručení, musí důvěřovat poštovnímu přepravci, že písemnost doručil do vlastních rukou. Správní orgány nemají povědomí o průběhu doručování a musí vycházet z podkladů ve spise a vyjádření účastníků. Doručování přitom proběhlo v souladu s § 40 odst. 2 ZOPK a § 20 odst. 3 správního řádu. Tvrzení, že žalobkyně b) návrh stěžovateli předala až „o několik dnů později“ není ničím doložené. Pokud by vše proběhlo v žalobě popsaným způsobem, musel stěžovatel o vadě v doručování vědět již v řízení před krajským úřadem. Přesto nijak na vady v doručování nepoukázal. Právní zástupce žalobců naopak v dopise ze dne 24. 8. 2015 výslovně potvrdil doručení návrhu oběma žalobcům dne 26. 5. 2015. Označení tohoto data za chybu v psaní se jeví jako účelové. Ve věci byly rovněž splněny podmínky pro změnu prvostupňového rozhodnutí v neprospěch stěžovatele, neboť toto bylo v rozporu s právními předpisy. Podle § 40 odst. 4 ZOPK totiž správní orgán k námitkám uplatněným

po lhůtě nesmí přihlížet. Dále pak nebyl důvod vyzývat stěžovatele k seznámení se s podklady napadeného rozhodnutí, neboť správní spis nebyl o žádné podklady po vydání prvostupňového rozhodnutí doplněn. Nelze souhlasit se stěžovatelem, že v případě, že se odvolací orgán odchýlí od právního názoru správního orgánu I. stupně, měl by své právní hodnocení předeštit účastníkům řízení. Takový postup nemá oporu ve správním řádu a je v rozporu se zásadou rychlosti a procesní ekonomie. Z těchto důvodů žalovaný navrhl, aby byla kasační stížnost zamítnuta.

V.

[8] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[9] Kasační stížnost není důvodná.

[10] Podstatou sporu je otázka, zda byl stěžovateli návrh na vyhlášení přírodní památky doručen dne 26. 5. 2015, jak dovodil žalovaný z doručanky založené ve správním spisu. Pokud by tomu tak bylo, uplynula by stěžovateli lhůta pro podání námitek proti tomuto návrhu dne 24. 8. 2015. Stěžovatel přitom uplatnil námitky proti návrhu ve společném podání se žalobkyní b), které bylo z datové schránky jejich zástupce odesláno dne 25. 8. 2015.

[11] V daném případě je ze správního spisu žalovaného patrné, že návrh byl žalobci doručován na adresu K. 25, D., v obálce s modrým pruhem, která je určena pro dodání do vlastních rukou. Na doručence založené ve správním spisu je v oddíle nadepsaném „Prohlášení příjemce zásilky“ v kolonce „Jméno a příjmení příjemce“ rukou psaným textem uvedeno K. C., kolonka „Vztah příjemce k adresátovi, není-li příjemce adresátem“ není vyplněna, v kolonce „Datum převzetí této zásilky dne“ je uvedeno 26. 5. 15 a doručenka je podepsána nečitelným podpisem.

[12] Podle § 19 odst. 4 správního řádu se [d]o *vlastních rukou adresáta doručují písemnosti podle § 59, § 72 odst. 1, písemnosti, o nichž tak stanoví zvláštní zákon, a jiné písemnosti, nařídí-li to oprávněná úřední osoba.*

[13] Podle § 20 odst. 3 správního řádu [p]ísemnost, která se doručuje do *vlastních rukou, lze doručit adresátovi, nebo též tomu, koho adresát k přijetí písemnosti zmocnil písemnou plnou mocí s úředně ověřeným podpisem; úřední ověření není třeba, pokud byla plná moc udělena před doručujícím orgánem.*

[14] Nejvyšší správní soud se ve své judikatuře opakovaně věnoval problematice správnosti údajů uvedených na doručence a jejich významu (srov. např. rozsudky ze dne 27. 4. 2006, č. j. 2 Afs 158/2005 - 82, ze dne 29. 11. 2007, č. j. 1 Afs 7/2007 - 169 nebo ze dne 31. 3. 2010, č. j. 9 As 65/2009 - 61, ze dne 7. 2. 2012, č. j. 8 As 97/2011 - 38, nebo ze dne 14. 7. 2017, č. j. 5 As 242/2016 - 27). Konstatoval, že správní řád ani jiný právní předpis doručenku za veřejnou listinu pro správní řízení neprohlašuje. Pro doručenky jakožto soukromé listiny tak neplatí presumpce pravdivosti, tj. u doručanky „stačí věrohodné

pokračování

popření její správnosti druhým účastníkem, aby nastoupila důkazní povinnost a důkazní břemeno toho účastníka, který tvrdil skutečnosti, jež měly být takovou listinou prokázány.“ (viz rozsudek č. j. 5 As 242/2016 - 27). Hodlá-li tedy žalobce zpochybnit doručení písemnosti tak, jak je dokumentováno ve správním spise, musí sám nejprve unést břemeno tvrzení. Žalobce tedy „[m]usí předložit taková skutková tvrzení, která jsou skutečně způsobila doručení a údaje na doručence zpochybnit tím, že vytvářejí věrohodnou verzi reality, podle níž předmětná zásilka doručena nebyla.“ (viz rozsudek č. j. 8 As 97/2011 - 38). Z uvedeného vyplývá, že doručení jako důkazní prostředek má určitou důkazní váhu a pro její zpochybnění je nezbytné, aby byla předestřena jiná věrohodná skutková verze reality, která by byla způsobila zpochybnit údaje v ní uvedené. Jinými slovy, musí existovat reálné objektivní pochybnosti o okamžiku doručení.

[15] Nejvyšší správní soud rovněž zastává názor, že zkoumání pravosti podpisu na doručence nesouvisí s otázkou jejího řádného vyplnění, ale může být až důsledkem zpochybnění pravdivosti a správnosti údajů na ní uvedených (srov. rozsudky ze dne 29. 11. 2007, č. j. 1 Afs 7/2007 - 168). Ke zkoumání pravosti podpisu na doručence je tedy třeba přistoupit teprve poté, co byla věrohodně zpochybněna pravdivost a správnost údajů uvedených na doručence.

[16] V rozsudku č. j. 2 Afs 158/2005 - 82 Nejvyšší správní soud uvedl, že: „žalobce údaje v doručence zpochybní (znevěrohodní) předestřením jiné srovnatelně pravděpodobné verze reality, tj. nemusí nezbytně – na rozdíl od varianty, kdy je doručení veřejnou listinou – prokázat opak toho, co plyne z doručení. (...) Ne každá adresátem vznesená námitka proti doručení totiž musí být relevantní a jako taková hodnocena a dále skutkově a důkazně ověřována – za irelevantní by bylo nutno pokládat kupříkladu námitku adresáta, že sice v době doručování byl přítomen v domě, do něhož se doručovalo, avšak spal, takže neslyšel domovní zvonek; touto námitkou by se správce daně vůbec nemusel ze skutkových hledisek zabývat, neboť by nemohla přivodit změnu závěru o tom, zda bylo či nebylo účinně doručeno.“ (viz též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 2. 2012, č. j. 8 As 97/2011 - 38, ze dne 29. 11. 2007, č. j. 1 Afs 7/2007 - 169 nebo ze dne 31. 3. 2010, č. j. 9 As 65/2009 - 61).

[17] Ze správního spisu vyplývá, že návrh na vyhlášení přírodní památky byl oběma žalobcům doručován samostatnou zásilkou. Dle příslušných doručenek byly tyto zásilky doručeny na adresu žalobců dne 26. 5. 2015. Stěžovatel zpochybnil doručení návrhu s odůvodněním, že tuto zásilku za něj v rozporu s požadavky na doručování do vlastních rukou převzala manželka, která mu ji předala až o několik dní později. Bez ohledu na určitou podobnost podpisů na doručenkách nepovažuje Nejvyšší správní soud tvrzení o pozdním předání zásilky s návrhem za dostatečně věrohodné na to, aby došlo ke zpochybnění okamžiku doručení návrhu vyplývajícího z doručení. Stěžovatelem předložená verze skutkového děje nekonkuruje skutkovému stavu, který vyplývá ze správního spisu a je doložen doručenkou. Neuvedl např. žádné plausibilní vysvětlení, proč za něj zásilku převzala manželka, tato se sama s návrhem seznámila již dne 26. 5. 2015 a jemu měla příslušnou zásilku předat až o několik dní později (např. pobyt stěžovatele mimo domov, v zahraničí apod.). I kdyby bylo pravdou, že zásilku za stěžovatele převzala jeho manželka, lze si jen stěží představit situaci, kdy se při doručení zásilky tohoto významu s návrhem seznámí toliko sama manželka, a až následně po několika dnech předá totožný návrh doručení ve stejný okamžik svému manželovi. Především pak sami žalobci

v námitkách shodně výslovně uvedli, že návrh jim byl doručen dne 26. 5. 2015, a až v žalobě nastínili novou skutkovou verzi doručení návrhu. Námitku stěžovatele a žalobkyně b) vznesenou proti doručení, jíž měl být zpochybněn okamžik doručení návrhu stěžovateli, tak zdejší soud nepovažuje za relevantní, nýbrž za účelovou. Pokud chtěl stěžovatel zvrátit důkazní sílu doručky, mohl tak učinit pouze konkrétním a jednoznačným tvrzením o tom, kde se dne 26. 5. 2015 zdržoval a z jakých konkrétních důvodů nemohl doručku podepsat a zásilku převzít. Teprve takto předestřená skutková verze stěžovatele se mohla stát předmětem dokazování, neboť pouze takováto skutková verze byla způsobilá vnést objektivní pochybnosti o řádném doručení návrhu (srov. rozsudek zdejšího soudu č. j. 9 As 65/2009 - 61). Nejvyšší správní soud má za to, že o okamžiku doručení nejsou dány žádné důvodné pochybnosti, tím méně takové intenzity, aby byly s to zpochybnit údaje o doručení vyplývající z doručky. Lze proto přisvědčit závěru žalovaného i krajského soudu, že návrh byl stěžovateli doručen ve stejný den jako jeho manželce, tj. dne 26. 5. 2015. Je tedy zřejmé, že stěžovatel podal námitky až po uplynutí lhůty pro jejich podání.

[18] Jak vyplývá z výše uvedeného, zdejší soud se ztotožnil se závěrem krajského soudu o nevěrohodnosti tvrzení, že žalobkyně b) předala stěžovateli doručený návrh až o několik dnů později a že datum doručení návrhu uvedené v námitkách žalobců je chybou v psaní. Právě nevěrohodnost námitky proti doručení vznesené žalobci považuje zdejší soud pro posouzení věci za stěžejní a vede jej k závěru, že návrh byl řádně doručen. Některé úvahy krajského soudu týkající se včasnosti doručení však musí zdejší soud korigovat. Dle krajského soudu by zásilka byla řádně doručena i v případě, že by při předání zásilky došlo k pochybení a zásilka byla vydána žalobkyni b), neboť správní řád ani § 40 ZOPK upravující postup při vyhlášení zvláště chráněných území nestanoví, že by návrh na vyhlášení přírodní památky musel být doručen do vlastních rukou. I toto chybné doručení by tak splňovalo požadavky na doručení návrhu předpokládané zákonem. S tím ovšem nelze souhlasit. Podle § 19 odst. 4 správního řádu se do vlastních rukou adresáta doručují písemnosti podle § 59, § 72 odst. 1, písemnosti, o nichž tak stanoví zvláštní zákon, a jiné písemnosti, nařídí-li to oprávněná úřední osoba. Pokud tedy oprávněná úřední osoba nařídí doručování tímto (co do formy přísnějším) způsobem, stane se doručení zásilky do vlastních rukou zákonným způsobem doručení, a to i v případě zásilek, u kterých to právní úprava jinak nevyžaduje. Skutečnost, že u mnoha zásilek volba fakticky závisí na volné úvaze, nic nemění na tom, že pokud oprávněná úřední osoba zvolí doručování do vlastních rukou, musí být tímto způsobem řádně doručeno. V posuzovaném případě však tento závěr nemá vliv na rozhodnutí ve věci. Jak bylo uvedeno výše, z dostupných informací je zřejmé, že stěžovateli byl návrh doručen dne 26. 5. 2015, což stěžovatel relevantním způsobem nezpochybnil. Krajský soud tedy dospěl ke správnému závěru o opožděnosti námitek podaných stěžovatelem.

[19] Výše uvedené závěry se pak vztahují i na námitku stěžovatele týkající se příliš přísného hodnocení procesních lhůt. Stěžovatel věrohodně nezpochybnil, že mu nebyl návrh doručen dne 26. 5. 2015. Jeho polemika ve vztahu k přísnosti procesních lhůt, založená na tom, že existují-li pochybnosti o okamžiku doručení, nelze považovat za spravedlivé striktní stanovení konce lhůty pro podání námitek, je proto lichá, neboť pochybnosti v posuzovaném případě dány nebyly.

pokračování

[20] Stěžovatel rovněž stručně namítl, že mu v řízení měla být dána možnost vyjádřit se k dodržení lhůty pro uplatnění námitek, neboť žalovaný se zásadně odchýlil od právního názoru krajského úřadu.

[21] Požadavku stěžovatele ve své podstatě odpovídá toliko pouze jeho právo na seznámení se s obsahem správního spisu podle § 36 odst. 3 správního řádu: *Nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal.* Z citovaného ustanovení nicméně nevyplývá, že by byl žalovaný povinen účastníku dopředu sdělit, jaké skutečnosti ve spise považuje za rozhodné a jakým způsobem je bude hodnotit, tedy jakési předběžné seznámení s výsledkem úvah správního orgánu. Je zde toliko zakotven nárok účastníka na to, aby byl vyzván k seznámení se s podklady rozhodnutí a byla mu dána možnost se k těmto vyjádřit. Z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu ovšem vyplývá, že nedoplň-li správní orgán druhého stupně řízení prováděním dalšího dokazování a při rozhodování vycházel pouze z těch podkladů, které již účastník řízení znal, nedošlo k porušení zákona, pokud uvedený správní orgán nedal tomuto účastníku možnost vyjádřit se k jím předloženým podkladům pro rozhodnutí. Jednalo by se o čistě formální úkon (srovnej rozsudky ze dne 15. 12. 2004, č. j. 7 As 40/2003 - 61, a ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013 - 19).

[22] Ze správního spisu vyplývá, že žalovaný nedoplňl správní spis o žádné listiny. S ohledem na to, že před vydáním prvostupňového rozhodnutí musel mít krajský úřad doložené, že návrh byl stěžovateli doručen, je zřejmé, že doručenky musely být součástí správního spisu již před vydáním napadeného rozhodnutí. V tomto ohledu se zdejší soud plně ztotožňuje se závěry krajského soudu, na které pro stručnost odkazuje. S ohledem na výše uvedenou judikaturu tedy žalovaný nepochybil, pokud stěžovatele nevyzval k seznámení se s podklady rozhodnutí. Žalovanému navíc muselo být zřejmé, že stěžovatel si je vědom údajů uvedených na doručence a z toho vyplývajících data doručení, neboť jak bylo uvedeno výše, žalobci v námitkách sami uvedli, že návrh jim byl doručen dne 26. 5. 2015. Nejednalo se tedy o novou skutečnost. Rovněž námitky stěžovatele, že měl být seznámen s podklady pro rozhodnutí či s jejich hodnocením, nejsou důvodné.

[23] Ani námitku stěžovatele, že nebyly naplněny podmínky pro změnu rozhodnutí v jeho neprospěch vyplývající z § 90 odst. 3 správního řádu, neshledal zdejší soud důvodnou. Dle uvedeného ustanovení *[o]dvolačí správní orgán nemůže změnit napadené rozhodnutí v neprospěch odvolatele, ledaže odvolání podal také jiný účastník, jehož zájmy nejsou shodné, anebo je napadené rozhodnutí v rozporu s právními předpisy nebo jiným veřejným zájmem (důraz přidán).* Krajský úřad se v prvostupňovém rozhodnutí věcně zabýval námitkami stěžovatele, přestože tyto byly podány po uplynutí lhůty. Podle § 40 odst. 4 ZOPK přitom platí, že k námitkám uplatněným po lhůtě se nepřihlíží. Z uvedeného je zjevné, že prvostupňové rozhodnutí bylo v rozporu s právními předpisy, a byly splněny podmínky pro změnu prvostupňového rozhodnutí v neprospěch stěžovatele (k protiprávnosti přezkumu opožděných námitek v rozporu se zásadou koncentrace řízení přiměřeně srovnej rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 18. 11. 2003, č. j. 52 Ca 1/2003 - 77, č. 88/2004 Sb. NSS).

[24] S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[25] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu nevznikly žádné náklady nad rámec běžné činnosti.

[26] Výrok ve vztahu k osobě zúčastněné na řízení vychází z § 60 odst. 5 s. ř. s., podle něhož má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které ji vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil, a z důvodů hodných zvláštního zřetele ji může soud na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. V daném řízení osoba zúčastněná na řízení neplnila žádné povinnosti, které by jí soud uložil, přičemž nebyly shledány ani žádné důvody hodné zvláštního zřetele.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. prosince 2019

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu